

Církev k smíchu a k pláči

1. čtení: Mt 18,1-5;10-14 V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: "Kdo je vlastně největší v království nebeském?" Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: "Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne...."

Kázání: 1 Kor 1,26-31: Pohledte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených;...

Bratři a sestry,

představte si na chvíli, že nesedíte v kostele, že není neděle, že nejsme křesťané na bohoslužbě. A představte si, že by nám takhle shromážděným někdo řekl: „No podívejte, co jste zač. Není mezi vámi moc chytrých, vzdělaných, úspěšných ani zajímavých lidí. Vlastně je to dost hrůza. Navíc věříte v dost pochybnou věc.“ A dodal by k tomu: „Ale vlastně je to tak dobře.“ Co byste mu na to řekli? Pár věcí mě napadá a něco i docela vulgárního. Co si ten někdo myslí, že je? Ať se podívá sám na sebe, jak on je chytřej, hezkej a úspěšnej.

Ale víte, přesně to samé říká apoštol Pavel věřícím lidem. No, a protože je to v Bibli, tak to tak nějak bereme a pokorně pokýváme hlavou. A nebo nás to rozesměje. Protože nakonec je to přece pravda. Nevím tedy, jak tehdy v Korintu, ale když se podíváte dneska tady v kostele kolem sebe, vážně nás tu není moc vzdělaných, chytrých a úspěšných. Jestli má být církev Boží výkladní skříní, tak si nejsou úplně jist, co tady Bůh vystavuje.

Na to, co ten apoštol Pavel o nás, jako o církvi píše, se dá reagovat asi třemi způsoby. Ten první je začít se bránit. A snažit se dokázat lidem i Pánu Bohu, že přece nejsme tak úplně sebranka budižkničemů. Přece jenom je tady mezi námi taky jeden pan doktor, a jeden nebo dva z nás to umí s počítačema, a tam ten má zase docela úspěchy s těma svýma loutkama. Vždyť je kupují lidi po celým světě. No a pan farář, ten je chytřej a má vystudovanou vysokou školu. A navíc jako církev děláme taky dost užitečných věcí. Třeba ta diakonie. A Pane Bože, přece jenom, když to porovnáš s těma ostatníma lidma, jsme přece jenom slušnější a spořádanější, než ti ostatní. A tak dál. Ale to je jedno. Protože tahle reakce, bránit se tomu nařčení a začít vypočítávat svoje zásluhy, to, jak jsme vlastně dobří, to je přesně to, co po nás Bůh nechce.

Druhá možnost je říci, že je to pravda. A že my, jako církev jsme opravdu hrozní. Že jsme k smíchu a k pláči zároveň. Že jsme vlastně jen parta lidí, kteří se pořád jen hádají o peníze nebo o hlouposti, nedokážou se na ničem shodnout a to skutečné poslání, které tu na světě mají, už dávno opustili. Tedy pokud ho kdy v minulosti vůbec plnili. Tenhle postoj je asi bližší pravdě. Má to ale háček. Člověk, který tohle říká, se jaksi automaticky staví mimo tu církev, mimo to společenství lidí, staví se nad něj. Jako by on sám byl přece ten moudrý, který ví, jak to má být a co je potřeba. A nebo, pokud je to inteligentnější člověk, spokojí se s s takovou tou cynickou pýchou: „To jsou holt ti hloupí křesťáci.“ Tohle je velké pokušení právě těch inteligentních a vzdělaných.

Třetí možnost je ten stav věcí přijmout a spokojit se s ním. Takoví holt jsme a jiní už nebudem. Pán Bůh už si na to bude muset taky nějak zvyknout.

Asi všichni chápete, že žádný z těch tří postojů není správně. Že všechny něco důležitého přehlíží. Církev, to společenství lidí, kteří se hlásí k Ježíši Kristu, to totiž není v prvé řadě lidský projekt. I když to tak dost často vypadá. Lidé ho nevymysleli ani nezačali. Je-li někdo zodpovědný za to, že je tu dodnes církev, je to Bůh sám. Bůh sám si nás povolal. A i když ty Boží záměry všelijak kazíme a překrucujeme a falšujeme, i když se hádáme o hlouposti, i když jsme hloupí a k smíchu, Pán Bůh to s námi ještě nevzdal. A jestli mu můžeme věřit, ani nikdy nevzdá. Dokonce se za nás ani nestydí. Nás, to společenství dost často hloupých a srandovních lidiček, nazývá svou nevěstou, překrásným chrámem, dokonce svým vlastním tělem. Přesto, že nás zná a ví, čeho všeho jsme schopni. Přesto to s námi nevzdává. A možná trochu právě pro to. Že jsme srandovní. Není nás tu moc vzdělaných ani po lidsku úspěšných,

nejsme ani nijak významná skupina, vždyť je nás tu většinou tak kolem 25. Ale víte, co jsem na začátku četl: „...ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.“

Ono totiž mezi námi něco je. Něco, co jinde prostě není. A máme na to být pyšní a chlubit se tím. Jen to není naše zásluha. Jen se nemůžeme chlubit sami sebou a být pyšní na to, jací jsme borci. Je mezi námi sám Bůh. Ten Bůh, který je přijetí, odpuštění, ten Bůh, který je síla a odvaha k dobru. Ten Bůh, který je láska. Ano, projevuje se možná málo, možná mu dost překážíme, ale je mezi námi. A nejčastěji se projevuje v těch malých věcech. V těch, které podle lidí nejsou důležité, protože jsou moc malé. Když on má Bůh prostě zálibu v těch malých, na první pohled bezvýznamných věcech. Navíc to, co je podle nás malé a bezvýznamné, je podle té Boží moudrosti často právě to největší a nejdůležitější. Tak třeba to, že jsme tu spolu, lidé, kteří by se jinak nesešli. A pokud ano, nezajímali by se jeden o druhého a nemluvili by spolu. Ale tady to najednou jde. I když nemáme společné zájmy, je mezi námi třeba 60 let rozdíl a vlastně si ani moc nerozumíme. A přece jsme každý týden spolu a má to smysl. Toho dobrého je docela dost, ale, víte, vlastně to tu nechci říkat. Protože pak bychom se zase mohli poplácat po rameni a skončit u toho, jak jsme vlastně dobří a že se máme čím pochlubit. Ono to tak vždycky je. Jakmile si člověk uvědomí, že je součástí něčeho dobrého, okamžitě na to začne být pyšný. Byť on sám zrovna nemá na co. Svatý člověk je ten, který neví, že je svatý, a pokorný je ten, který o sobě neví, že je pokorný. Nechlubme se tím, jak jsme dobří. Prostě proto, že nejsme. Můžeme se chlubit tím, že je mezi námi sám Bůh. A to prosím pěkně rozhodně není naše zásluha.

Myslím si, že má smysl mít rád církve, má smysl chodit v neděli do kostela sednout si vedle těch ostatních lidí, se kterými bych se jinak nestýkal. Má smysl usilovat o to, aby tu mezi námi byla víra, naděje a láska. Člověk se tak totiž účastní něčeho, co má na starosti sám Bůh, a co dobře dopadne. Doufám...věřím...mám naději. amen